

לעילוי נשמת
הר"ר משה יהודה
ב"ר שלמה ז"ל
מרמורשטיין
נלב"ע כ"ז אייר תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

לעילוי נשמת
מרת שושנה ע"ה
ב"ר משה יהודה ז"ל
זילברשטיין
נלב"ע כ"ט כסלו תשס"ד
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: חג הסוכות

יום טוב סוכות

בס"ד | גליון מס' 502

אלו דקות בודדות הניבו מיליון דולר?

בסוכות תשבו שבעת ימים!

זהו המסר שחג הסוכות מעניק לנו, מסר לחיים ולשנה החדשה, על העוצמה של התורה, על ההעצמה שהיא נותנת, על הטוב שהתורה מעניקה לנו כשהיא הופכת לחלק מאיתנו בכל מצב ובכל זמן. זהו המסר שחג הסוכות מטמיע בנפשנו, את ההודאה לה' הטוב עם כל הלב, את שירת התודה לו בכל תנאי, את ההבנה העמוקה שאנו מודים לה' בכל מצב, על הטוב כמו על מה שנראה פחות טוב!

ושירת ההודאה הזו, בתנאים הפחות טובים, היא זו שבעזרתה ניגש בסוף ימי החג לתפילת גשם, לפתוח שערי שמים - תרתי משמע, לקבלת תפילותינו לשפע פרנסה והשפעה ממרומים, ולהוריק עלינו טל ומטר לאורך החורף כולו. כי התודה לה', ובעיקר - כשהיא נישאת מתוך קושי, מתוך מצב של התמודדות - היא המפתח הטוב ביותר לפתוח שערי שמים, ולהעניק לנו ולבני משפחתנו חיי שמחה ואושר, נחת ובריאות, שפע ופרנסה, ושמחה אמיתית לכל החיים!

האוירה הכללית עליזה מתמיד, הקדחתנות והעשיה פעילות מהרגיל, ובכל אתר ואתר מורגשת התכונה. החג השמח בשנה כבר כאן, החג בו ניכנס כולנו אל הסוכה הקדושה לשהות בצילו של הבורא, להיות מחובקים בין דפנות סוכתנו, תחת קרני ההוד של הסכך הירוק והמרענן.

ובבוא הרגע הגדול, ניכנס כולנו לסוכותינו כבני מלכים. הסוכה המהודרת נוצצת ומוכנה, הקישוטים הנאים מפארים כל פינה, השולחן ערוך למופת וסעודת חג עשירה וטעימה תוגש, כשניחוחותיה יימהלו בקולות השירה מסוכות השכנים, ובדברי תורה ואגדה שיישמעו לרוב. אכן, אין שמחה כבחג הסוכות, החג היחיד המתעטר בתואר יוצא הדופן - 'זמן שמחתנו!'

וכבר בבוקר החג, ניטול כולנו את ארבעת המינים ונתחיל בתפילת הלל נרגשת. זהו החג השלישי בחודש זה, אך זו הפעם הראשונה בה נאמר את ההלל, נשורר במלוא גרונו בהודאה עמוקה לה' הטוב. בשילוב מנצח, תבוא בערב 'שמחת בית השואבה', עוד עת מרוממת של שמחה, ריקודים, הודאה לה', רגעים בהם הנפש יוצאת מגדרה בתודה...

רגע, זמן שמחתנו? הלל? שמחת בית השואבה?! - היכן הסלון הרגיל והמרווח, בעל הספות הנוחות והתנאים הטובים? היכן הוא המזגן מפני החמה, או התקרה החסונה המגינה מפני הגשמים? כיצד יתכן שזמן של שמחה והודאה נחגג בתנאים שהם לא פעם צפופים מהרגיל, פחות נוחים, בלי כל האפשרויות הסדירות המלוות אותנו בכל ימות השנה? איך אפשר לשמוח ולהלל מכל הלב, כשאין לנו את מלוא הכלים והתנאים הרגילים העומדים לרשותנו בכל ימות השנה?!

התשובה טמונה בהתבוננות מעמיקה אל מהות החג, אל עומק המושג שמחה והודאה לה'. אדם ששמח בה' באמת, אדם שמודה לה' בכל לבו, אדם שחי חיים של אמירת תודה לה' על כל מה שקורה אלו - אינו זקוק לתנאים גשמיים נוחים, לדירת קבע, לספות נוחות או למזגנים מצננים. אדם שחי את השמחה והתודה לה', הודאתו פורצת מאליה מעומק לבו, כי חייו הם בצל האמונה שכל התנאים שה' מעניק לו הם טובים עבורו, ולכן הוא אינו זקוק לתנאים נוחים כדי להודות מכל הלב.

יותר מזה, אדרבה: ככל שתנאיו הגשמיים פחותים יותר, ככל שתנאי הנוחות שלו לקויים יותר, ככל שהוא כביכול נאלץ 'לסבול' דברים קשים יותר - כך יותר ויותר מתחזקת שירת ההודאה הבווערת בקרבו, מוצאת לעצמה עוד ועוד מקום לכבוש את נפשו. כי הוא מבין ששמחתו ותודתו לה' אינו תוצאה של תנאי חיים כאלה או אחרים, אלא הן תוצאה של עצם העובדה שהוא זוכה להיות בנו של ה', והוא מאמין שכל מה שה' עושה לו הוא טוב עבורו, ולכן הוא מודה על כך!

המסר הטמון בין קפלי הדפנות וקני הסכך, בין ענפי ההדס ועלי הערבה, הוא מסר של שירת תודה לה' בכל תנאי, בכל מצב, מול כל התמודדות או קושי. כי אמנם - שירת ההודאה לה' והשמחה בו פורצות בקלות כשהתנאים נוחים, כשלא עוברים קשיים והתמודדויות. אבל הן מתעצמות עוד יותר - ככל שהתנאים קשים יותר, כשעוברים דברים פחות מובנים, כשחשים התמודדות או קושי, ואז - לא נותר אלא להישען על העובדה שאבא שבשמים נתן לנו את זאת, ולהודות לו!

ישועה כפולה...

בולטימור שבארצות הברית, שעת ערב מוקדמת בשכונת הווילות המקומית. וילות אמרנו, אך נכון יותר לומר 'שכונת הטיירות'. כי באותה שכונה, כל וילה טירה, כל בית ארמון...

ובאחד היפים שבהם, התגורר משה - מוריס. מוריס היה אדם עשיר מאוד, מעשירי בולטימור. הוא חי בטירה מפוארת, לא חסר לו דבר, מלבד דבר אחד, משמעותי וכאוב מאוד, שהעבי על אושרו: העובדה שחלפו שנים רבות מעת נישואיו, ועדיין ביתו ריק מכל ילד או ילדה. הבית הענק שומם, משרתים הילכו בו, מחפשים מה לנקות ולסדר בבית בו אין ילדים...

באותו ערב, נקש בדלת ביתו יהודי מארץ ישראל, הפועל לעזרת אחיו שבמצוקה. כמפעם לפעם הגיע להתרים את מוריס למען אחיו, וגם בפעם הזו ציפה לקבל מתת יד נדיבה, ולהמשיך מיד לכתובת הבאה. אלא שהפעם, הגיע בדיוק ברגע בו כאבו של מוריס עלה על גדותיו וגרם לו להתפרץ בבכי תמרורים, תוך שהוא מספר על שנות ההמתנה הארוכות והמייסרות החולפות עליו ועל רעייתו בבדידות כה קשה, כשקול הבכי הנכסף טרם נשמע בין

כותלי הבית...

כאבו של מוריס נגע ללבו של היהודי שלפניו, והוא השיב לו כדברים הבאים: 'אומר לך את האמת. אני יכול רק להשתתף עימך בכאבך, להיאנח עימך, וגם להתפלל עליך. מי אני שיאמר לך במה כדאי להתחזק, או יגלה את אוזנך על דבר סגולה שלא ידעת ממנה. ובכל זאת, עצתי אליך היא להתחזק מעתה ואילך לומר תודה להשם על הנסיון הזה, פשוט להודות להשם במילים פשוטות וברורות על שלא זכית בילדים, להגיד לו תודה!'

האיש שתק לרגע, והמשיך: 'ראה נא. הלא אנו יודעים ומאמינים שהשם לא עושה רע לבניו. אם הוא נתן לך את הקושי הזה - בהכרח שזה טוב עבורך, ולכן כדאי לך להודות לו על הטוב הזה - למרות שאינך מבין מה טוב בו. ואז תרויח ככפליים: בראשונה, יתכן שמטרת הנסיון שלך היא בדיוק זו - לגרום לך לשאת עיניים מודות למעלה, ומשתעשה כך תיושע. ובשניה, שגם אם חלילה לא תיושע, ייקל עליך לעבור את הקושי הזה, מתוך הבנה שזה טוב עבורך!'

ביטוח חיים בסוכה...

הישיבה בסוכה טומנת בחובה אוצר שלם של מתנות והשפעות טובות, וכל רגע בסוכה הוא יקר מפז, ומאפשר לזכות באוצרות נצח. הרה"ק רבי נפתלי צבי מראפשיץ ז"ע, בספרו 'זרע קודש', מגלה סגולה יקרה נוספת שכדאי כל כך להכיר:

הישיבה בסוכה היא סגולה לאריכות ימים. פשוט כך. כל רגע בו אנו יושבים בסוכה - מעניק לנו שעות וימי חיים נוספים. הישיבה בסוכה מעניקה לנו עוד ועוד חיים!

את הגילוי הזה, הוא למד מהפוסק 'כל האזרח ישראל יישבו בסוכות', ומבאר כי המילה 'אזרח' היא בגימטריא 216 - כגימטריא של המילה 'גבורה'. כאן נחשף כי הישיבה בסוכה היא סגולה להגיע לשנות הגבורה, 'אם בגבורות שמונים שנה', לזכות לשנים ארוכות וטובות לאורך ימים ושנים!

הבה נצל כל רגע בסוכה, כי כל רגע כזה הוא ביטוח חיים אמיתי, לעוד ועוד שנות חיים. הבה נעריך את המתנה היקרה הזו של מצוות הישיבה בסוכה, ונזכה שהסוכה תרעיף עלינו שפע טובה וברכה לכל החיים!

מצוה לפרסם! סגולה בדוקה לעורר רצון לקדושה, לטובל לעילוי נשמת

הרה"ח הקדוש רבי פתחיה סעלישער בן הר"ר יוסף יונה הי"ד רזנברג
מזקני חסידי בעלזא, נעק"ש בשנות הזעם - י"ג בסיון תש"ד

לעילוי נשמת

ר' שלמה פרץ ז"ל ב"ר מאיר הלוי גולדשטיט (ארא"ל)
ת.נ.צ.ב.ה.

היהודי סיים את דבריו, ונפרד ממוריס בברכה חמה. מוריס מיהר לקרוא לרעייתו, ויחד הם התאמנו לומר תודה על משהו שעד לפני רגע היה הרע בחייהם, ועכשיו הם צריכים גם להאמין שהוא טוב וגם להודות על כך. בתחילה זה לא היה קל, אך עם הזמן קנתה ההודאה שבייתה בליבם, והם חשו קירבת אלוקים גדילה והולכת, תחושה של חיבור אמיתי עם אבא שבשמים. רגשות התודה שכבשו אותם, היו להם למשיבי נפש ומחזקי רוח, והעצימו את יכולתם להתמודד עם הנסיון.

אך לא זו בלבד, חלפה תקופה לא ארוכה, וסוף סוף התבשרו מוריס ורעייתו כי נושעו, ולתקופת השנה הבאה חבקו תינוק קטן וחמוד, תינוק של הודאה נרגשת עוד מלפני שנוצר בכלל... את ההתרגשות אי אפשר לתאר, את השמחה שפרצה גבולות כל מילים לא יוכלו לספר. מוריס ורעייתו התהלכו כשיכורים משמחה, ושפתותיהם ממשיכות - כמובן - להודות!

ואת דרך ההודאה, לא זנח מוריס גם לאחר שנושע. הוא התרגל לסגנון החיים הזה, לצורת הדיבור הזו. אינספור פעמים ביום נשא עיניים השמימה ואמר תודה לאבא, על מה שהצליח, וגם על מה שלא הצליח. על דברים שהלכו בקלות, ועל קשיים עימם התמודד. הוא כבר התרגל והסתגל, ואת המנגינה הזו אי אפשר להפסיק - פשוט לומר תודה!

ויהי היום, ולפני מוריס נקלעה עיסקה ריווחית במיוחד, המצריכה תשלום מיליון דולר במזומן - עוד באותו היום. אך מה יעשה וכבר אמש השקיע את כל הונו הנזיל בעיסקה אחרת, ומנין יבוא עזרו להשיג כאן ועכשיו עוד מיליון דולר במזומן? הוא בודק ומחפש בחשבונות הבנקים והחברות השונות שבבעלותו - ובכולם מעלה חרס. כל כספו מושקע באפיקים ארוכי טווח, אין לו מהיכן לקחת מיליון דולר, שהוא כה זקוק להם עכשיו!

כמו מאלה, נישאות עיניו בתודה למעלה, אל בורא עולם. 'תודה אבא על הקושי הזה, אני בטוח שזה טוב עבורי, תודה!' - עיניו נישאות, פיו ממלמל, לבו נרגש. הוא כבר התרגל לעשות כך, ועדיין, בכל פעם שהוא מודה - לבו מתמלא התרגשות וגילה, גם הפעם. ובדיקו אז - חוט מחשבתו נקטע בצלצול טלפון מחבר טוב...

'בקצרה, כן?' - עונה מוריס בקוצר רוח. 'הכי קצר בעולם' - משיב החבר ויורה מיד: 'יש לי מיליון דולר בחשבון, שאני צריך להיפטר מהם למשך חודשיים. אני יכול להעבירם אליך לחודשיים?' - שואל החבר, ומוריס חש כאילו התקשרו אליו מהלוטו...

דקות בודדות עברו, העברת זה"ב בוצעה, מיליון דולר שכנו לבטח בחשבונות מוריס - שהעביר אותם מיד לביצוע העיסקה הדרושה. עברה פחות משעה עד שמוריס שב ונשא עיניו לה', מודה מעומק לבו על הנס שהתחולל גם הפעם כשההודאה פתחה לו את השערים והביאה לו מיליון דולר טבין ותקילין, בדיוק ברגע הנכון...

וסיפור זה, אותו סיפר מוריס בעצמו לרב בית הכנסת בבולטימור - הרב פוקס שליט"א, וממנו הגיע הסיפור אל הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א, פותח בפנינו צוהר לעוצמתה של ההודאה, לכוחה העצום לפתוח שערי חסד ורחמים בשמים. כי כשיהודי מודה לה' מכל הלב, גם על הקושי, גם על הצרה ועל ההתמודדות, גם על מה שחסר לו בחיים - הוא יוצר חיבור וקשר איכותי עם בוראו, והקשר הזה פותח את השערים להעניק לו ולמשפחתו אוצרות שפע וטובה.

הבה נאמץ את המסר הזה בחג הסוכות - חג ההודאה והשמחה, ונטמיע בליבנו שההודאה לה' אינה רק כתוצאה מתנאים טובים ומשופרים, אלא ההיפך - נישאת במלוא עוצמתה ויפתה גם בתנאים הפחות טובים. וככל שנקרב אל ליבנו את מתנת ההודאה ונעצים אותה בליבנו - כך נזכה שהיא תפתח בפנינו שערי שמים לשפע ישועות, עליהן נשוב ונודה מכל הלב!

פיתקא קטנה, ישועה גדולה...

הסיפור הבא הוא סיפור אישי, פנימי, מרגש במיוחד. הוא מגיע מאחד מקוראי העלון, ידיד אישי אהוב, שקרא באכסניה זו סיפור מופתי על כוחה של ההודאה, שהביאה לכלה את דירת חלומותיה - הסיפור שפורסם בגיליון חג הפסח, מס' 174. הוא ביקש לשמוע שוב את הסיפור לפרטיו, וכעבור כמה חודשים שב אלינו, ובפיו הסיפור הבא:

מגעורו ידע כי ינחן בכישרון ייחודי, למצוא מסילות ללבם של נערים וילדים המתקשים לימודית וחברתית. כבר כשהיה בחור נשלח לכמה משימות כאלה - אותן צלח בהצלחה כבירה, ומשהוטל עליו עול הפרנסה - רצה להצליח להפוך את הכישרון למקצוע מכניס, ולהתפרנס ממשורת הוראה מכובדת.

אך רצונות לחוד ומציאות לחוד. הזמן חולף עובר, וכל נסיונותיו להתקבל למשרה תורנית נחשקת עולים בתוהו. הוא שולח קורות חיים, מפעיל קשרים, מתנדב למילויי מקום - אך כל אלו לא הועילו. ואז גילה את הסיפור האמור לעיל, ובשעת ערב מאוחרת ישב בביתו, והרהר כי אולי אינו משקיע מספיק בהודאה לה' על כל הטובות שגמל עמו. באותו מעמד קיבל על עצמו, כי מאותו יום ואילך, במשך 40 יום,

יאמר 'מזמור לתודה' בהתרגשות רבה ובכוונה גדולה, ויודה לה' בכל עת.

כשגמלה בלבו ההחלטה, נשא עיניים מודות השמימה, ופתח בדברי הודאה נרגשים לה' על כל הטוב והחסד שגמל עמו מנעוריו. הוא הרגיש כי ההודאה ממלאת אותו בכוחות ועוצמות, וחש כי קיבל את ההחלטה הנכונה להשקיע מעתה ואילך יותר כוחות וזמן בהודאה לה'. ואז, הוציא פיתקא קטנה וכתב בה את השורות הבאות, תוך שהוא מפרט בדקדוק רב את מלוא בקשתו. וכך כתב:

"ה'! תעזור שייציע לי משרת הוראה לשעות אחר הצהריים בישיבה קטנה, ומשרה נוספת לשעות לפני הצהריים במכינה לישיבה קטנה. והמשרות הללו שיוצעו לי, יהיו כאן בארץ או בלונדון, כי אתה בלונדון, יודע שיש סיבה אישית מיוחדת למה נראה שטוב לי לעבור ללונדון.

ובין אם כאן ובין אם שם, יציעו לי משכורת גבוהה ותהיה כרכה בכסף, ואם אעבור ללונדון כרצוני - יסדרו לי שם את האזרחות, וכן דירה גדולה המרחיבה ידעתי של אדם, קרוב למקום העבודה. ובאמת אקבל את המשרות הללו, ומעסיקיי ותלמידיי ייהנו ממני מאוד, ואזכה לגדול ולהתפתח ולהצליח בתחום, ולהציל רבבות נפשות מישראל!"

עד כאן הפתק, בתחתיתו חתם ידידי את שמו ואת תאריך הכתיבה - כ"ח באייר תשע"ח, הוא היום בו כל סדר יומו הפך ללהט אחד של תודה והודאה לה'. מדי יום הקדיש מספר דקות להודאה לה', עבר על כמה נקודות במסלול חייו והדגיש את התודה עליהן, והוסיף ואמר 'מזמור לתודה' בכוונה ובהתרגשות עמוקה. הוא הרגיש שדקות ההודאה הללו מחברות ומקשרות אותו עם בורא עולם ומעניקות לו כוחות, והאמין כי ההודאה זו תפתח לו את שערי שמים, אף שהטלפון המיוחל בושש מלבוא...

ויהי ביום ה-39, והנה הוא מקבל שיחת טלפון. על הקו מנהל תלמוד תורה בבני ברק, המציע לו משרת מילוי מקום בכיתה, ומבקש ממנו את כתב היד להעברתו לבדיקה גרפולוגית לפני שיקבל את המשרה. חוות הדעת של הגרפולוג תמכה בעובדה כי האיש מתאים ומוכשר למשרה מסוג זה, והמנהל שידרג את ההצעה למשרת הוראה קבועה בכיתה גבוהה.

'גו, גם זו ישועה לא קטנה' - רהרר ידידי כששמע את ההצעה, אף שבהחלט התאכזב. לא זו המשרה לה ציפה, בכל לבו קיווה לשמש במשרה תורנית - ישיבתית. מהעובדה שהבשורה הגיע ביום ה-39, הסיק ידידי כי זו הישועה לה הוא ראו, ולכן הביע הסכמה עקרונית לקבל את התפקיד, בתנאי שלא יקבל משרה טובה יותר בימים הקרובים...

לא חלפו אלא שבועיים, והנה מתקשר אליו חבר נעורים המתגורר בלונדון, ומשוחח אתו על דא ועל הא. בתוך כדי השיחה, סיפר ידידי כי הוצעה לו משרת הוראה בתלמוד תורה, והבדיקה הגרפולוגית איששה את ההשערה כי הוא מוכשר מאוד לתפקיד זה, עד שהוצע לו מיד להיכנס לתפקיד של קבע. 'ואני עומד להתחיל בתפקיד הזה, למרות שהייתי מעדיף להיכנס לעבוד בישיבה ולא בכיתה' - סיפר ידידי לפי תומנו.

כשמוע החבר את הדברים הללו, מיד נזכר כי גיסו - המשמש כמנהל של ישיבה בלונדון, סיפר לו לא מזמן כי הוא מחפש מחנך מוכשר. על אתר קשר החבר את הקצוות, והודיע לגיסו כי יש לו מועמד ראוי - אחד שעבר כבר בדיקת התאמה נדרשת ונמצא ראוי לתפקיד, וכדאי לשים עליו את היד לפני שייכנס למשרה קבועה בארץ...

ואז, בהפתעה מוחלטת, מקבל ידידי שיחת טלפון נוספת מלונדון. על הקו מנהל הישיבה, גיסו של החבר, הוא מספר כי שמע עליו אינפורמציה חיובית וגם שמע כי הוצעה לו משרת קבע בישראל, והוא מבקש ממנו לבחון את האופציה לעבור ללונדון ולשמש כמגיד שיעור בישיבה, פשוט כך!

כשמוע ידידי את הדברים הללו, לבו קפץ, רגשותיו סערו. עוד כמה שיחות של בירורים והתאמות, והנה נגלתה ישועת ה' במלוא יפעתה: בדיקו מה שביקש זה מה שקיבל - משרת הוראה בישיבה בלונדון, לפני הצהריים ואחר הצהריים, החל מחורף תשע"ט הבעל"ט. ואם לא די בכך - כשנסע לשם לראיון עבודה ולבדיקת התנאים בשטח, הנהרה לו כי מסדרים עבורו את האזרחות בע"ה, וגם דירה היישר מול המוסד התורני בו יחל ללמד!

ליותר מזה לא יכול היה לצפות. בהתרגשות אין קץ הוציא את הפתק מכיסו, עבר על הרשימה וגילה כי אחת מהנה לא נעדרה. כל בקשותיו מולאו במלואן, אחת לאחת. התודה לא איכזבה גם הפעם, החיבור לה' באמצעות ההודאה הנרגשת היומיומית הביא את הישועה הנכספת על כל מרכיביה, הוא זכה בהגשמת כל שאיפותיו כולן!

ואת סיפורו זה, אותו שמעתי מפיו, כדאי כל כך לקחת לתשומת לב, ובעיקר בחג שכל כולו שמחה, הודאה וחיבור אמיתי לה' בכל מצב ותנאי. ההודאה לה' היא מפתח רב עוצמה, כח יוצא דופן לפתוח בו שערי שמים. לא פעם זה קל, לפעמים זה נראה קשה, אך תמיד תמיד - בסופו של דבר ההודאה פותחת שערים, מביאה בכנפיה ישועות!

הבה אחים נתחנך בהודאה לה', מעומק הלב ומכל הלב. הבה נחדד את רגשות ההודאה בליבנו, הבה נאמץ אותן בכל הכח. כך, בעזרת ה', יפתחו לנו שערי שמים, וירעיף עלינו ה' טובה וברכה עד בלי די!

משיעורו של מגיד השיעור הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א

לשמיעת השיעורים בדף היומי ובנושאים נוספים חייגו: 073-2951342 | לקבלת העלון במייל: 6778160@gmail.com | לתרומות והנצחות (גם בכ. אשראי) למען הפצת העלון חייגו: 055-677-8160 | ניתן לתרום גם בעמדות נדרים פלוס